

Sygn. akt I CZ 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "M." w W.
o uchylenie uchwał,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 maja 2015 r.,
zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 2 lutego 2015 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r., wydanym w sprawie w sprawie z powództwa E. K. przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „M.” z siedzibą w W. o uchylenie uchwał bliżej określonych w pozwie, Sąd Apelacyjny ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia dla każdej z zaskarżonych przez powódkę uchwał na kwotę 200 zł i odrzucił skargę kasacyjną ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Powódka zaskarżyła to postanowienie zażaleniem i zażądała jego uchylenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika z akt sprawy, powództwo skarżącej dotyczyło uchylenia sześciu uchwał Zarządu pozwanej Spółdzielni, którymi ustalono przedmiot odrębnych własności oznaczonych domów jednorodzinnych (segmentów) w zabudowie bliźniaczej. W ocenie skarżącej, w wyniku wadliwości tych uchwał doszło do błędnego określenia wysokości jej udziału w prawie wieczystego użytkowania gruntu stanowiącego drogę dojazdową do jej nieruchomości. W kontekście takich ustaleń nie może budzić wątpliwości, że roszczenie powódki ma charakter majątkowy, gdyż przedmiot zaskarżonych uchwał stanowi prawo o charakterze majątkowym, a powódka wstępując na drogę sądową zażądała udzielenia ochrony jej interesowi majątkowemu. Stanowisko to pozostaje w zgodzie z mającą moc zasady prawnej uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 10 maja 2011 r., III CZP 126/11, OSNC 2011/11/117, w której przyjęto, że sprawa o uchylenie, ustalenie nieistnienia oraz o stwierdzenie nieważności uchwały organów spółdzielni jest sprawą o prawa niemajątkowe, w której skarga kasacyjna jest dopuszczalna (art. 398¹ § 1 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.), tylko jeżeli przedmiotem zaskarżonej uchwały są prawa lub obowiązki o charakterze niemajątkowym. Ponieważ w omawianej sprawie nie zachodzi wskazana okoliczność, a uchwały zawierają jako element dominujący pierwiastek ekonomiczny, należy przyjąć majątkowy ich charakter. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym nie może przewyższać

wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w apelacji. W związku z tym trafne jest stanowisko Sadu Apelacyjnego, który ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na łączną kwotę 1200 zł. Jest to zgodne ze stanowiskiem samej skarżącej, skoro w pozwach - sprawy na podstawie art. 219 k.p.c. zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia - wskazywała jako wartość przedmiotu sporu w odniesieniu do czterech uchwał kwoty po 200 zł, a w odniesieniu do dwóch innych uchwał łączną kwotę 22.000 zł, a następnie w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji (k. 356) określiła wartość przedmiotu zaskarżenia poszczególnych sześciu zaskarżonych uchwał kwotami po 200 zł, a łącznie na 1200 zł (6 x 200 zł). Nie można zatem uznać za trafne stanowiska skarżącej, że wskazane wartości po 200 zł co do każdej zaskarżonej uchwały były określone jedynie na wypadek uznania niemajątkowego charakteru sprawy. Jest bowiem oczywiste, że w wypadku roszczeń o prawa niemajątkowe nie ma nie tylko obowiązku, ale wręcz możliwości oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia (art. 19 k.p.c. *a contrario*).

Z powyższych względów zażalenie podlegało oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).